

ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՐՈՒՆ ԽՐԱՏՆԵՐԸ

**Աղօթքով վերջ դնենք
թշնամութեան**

Աղօթողին սիրտը Ֆիսուսի սիրով աուցուն սիրտ մը պէտք է ըլլայ: Աղօթքն է, որ կ'առատացնէ եւ կը կրկնապատկէ մեր սերը Աստուծոյ եւ մեր նմաններուն հանդէպ: Չէ՛ք կրնար պատկերացնել, թէ որքա՛ն մեծ հանոյ՛ք կ'առթեն մեր աղօթքները Աստուծոյ, երբ անոնք կը մատուցուին մեր բարեկամներուն եւ մանաւանդ մեր թշնամիներուն համար: Խունկի նման բուրոյղ են այն աղօթքները, որոնք կը մատուցուին մեզի թշնամութիւն ընողներուն եւ մեզ ատողներուն համար: Շատ աղօթեմք մեր թշնամիներուն համար, եթէ կ'ուզենք զանոնք բարեկամներու վերածուած տեսնել: Աղօթքը թշնամի է թշնամութեան: Աղօթքը ատել կու տայ մեզի ատելութիւնը եւ սիրել՝ ատողը:

Ս.Ռ.Ս.Կ 11

Արդար մարդը երբ կը մեռնի՝ իր ետին բազում փսոսանք կը ձգէ, մինչ անբարիշտներուն կորուստը պիտի ըլլայ բիրտ եւ արհամարհելի:

Անմեղ մարդուն արդարութիւնը զինք ուղիղ նամբու մէջ կը պահէ, մինչդեռ անիրաւը անբարշտութեան մէջ կ'իյնայ:

ԵՔԷ ԿԱՍ ԵՐԲ Կ'ՈՒՉԵՍ...

**ԵՐԲ Կ'ՈՒՉԵՍ ԳԻՏՆԱԼ, ԹԷ ԱՍՏՈՒ-
ԾՈՅ ԱՉՔԻՆ ԻՆՉ Է ՃՇՄԱՐԻՏ
ԻՄԱՍՏՈՒԹԻՒՆԸ ԿԱՐԴԱ՛**

Սաղմոս 14

Անմիտ մարդիկ իրենց միտքին մէջ ըսին, «Աստուած չկա՛յ», ուստի ապականեցան եւ զգուելի արարեցին մէջ ինկան: Չկա՛յ մէկը, որ բարին գործէ: Տէ՛ր՛ը երկինքէն կը նայի մարդոց տեսնելու համար, թէ կա՞յ արդեօք իմաստուն մարդ մը, որ Աստուծոյ կը դառնայ: Ամէնքն ալ խոտորեցան եւ մոլութեան գիրկը ինկան: Չկա՛յ մէկը, որ բարին գործէ, չկա՛յ մէկը, ո՛չ իսկ մէկը: Երբեք խելի պիտի չգա՞նք բոլոր անոնք, որոնք չարիք կը գործեն: Անոնք, որոնք իմ ժողովուրդս կ'ուտեն հացի պէս, եւ ՏԻՐՈՋԸ չեն աղօթեր: Բայց յանկարծակի՝ Տէ՛ր՛ը զիրենք ահ ու դողի պիտի մատնէ, որովհետեւ Աստուած արդար մարդոց հետ է: Տարուած իր ժողովուրդը, Յակոբի սերունդները պիտի ցնձան եւ ուրախանան:

Սիրելի ընթերցող, ՃՐԱԳ թերթը ամէն Կիրակի կը բաժնուի մեր ժողովուրդին, եկեղեցիներու բանկային մօտ: Նաեւ՝ Facebook-ի վրայ փնտռել «Jerak կամ ՃՐԱԳ», ապա սեղմել «Like»-ը, կարդալու կամ անդամագրուելու համար:

ՀԱՍՅԷ.

ՃՐԱԳ ՇԱԲԱԾԱԹԵՐԹ - ԱԶԳԱՅԻՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆ ԼԻԲԱՆԱՆԻ - Bourj-Hammoud,
P.O.Box 80810 -Tel/Fax:01-258300- [facebook-ի էջ jerak](#) [Նրազ թերթ](#)

ԱԶԳԱՅԻՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆ ԼԻԲԱՆԱՆԻ



ԲՈՒ ԽՈՍԹԵՂ ԽՍ ՌՏԵՐՈՒՄ ԵՐԱԳ Է ՈՒ ԽՍ ՇԱԽՂՆԵՐՈՒՄ ԼՈՅՍ (Ս, 119-105)

ԺԳ. ՏԱՐԻ

ԿԻՐԱԿԻ , 14 ՅՈՒՆԻՍ 2020

ԹԻՒ 24

ԿԻՐԱԿԻ ՕՐԵՐՈՒ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՆՉԱԿԱՆ ԸՆԹԵՐՅՈՒՄՆԵՐ
Առ. 9.1-6: Չք. 3.7-4.9: Երբ. 9.1-10:
ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱՒԵՏԱՐԱՆԸ ԸՍՏ ՅՈՎՀԱՆՈՒ 10.22-30

ՏՕՆ ԿԱԹՈՂԻԿԷ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ Ս. ԷՋՄԻԱԾԻՆԻ

**ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱՒԵՏԱՐԱՆԸ
ԸՍՏ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԻ 10.22-30**

Չմեռ էր: Երուսաղէմի մէջ տաճարին Նաւակատիքի տօնակատարութիւնը տեղի կ'ունենար: Յիսուս տաճարին Սողոմոնի սրահին մէջ կ'երթեւեկէր, երբ իր շուրջ հաւաքուեցան հրեաներ եւ հարցուցին. «Մինչեւ ե՞րբ մեր հոգին պիտի հանես: Եթէ դուն ես Քրիստոսը՝ յստակ ըսէ՛ մեզի»:

Յիսուս պատասխանեց. «Արդէն իսկ ձեզի ըսած եմ, սակայն չէ՛ք հաւատար: Այն գործերը որ Հօրս անուով կը կատարեմ, անոնք իսկ կը վկայեն՝ թէ ո՛վ եմ ես: Բայց դուք չէք հաւատար, որովհետեւ իմ ոչխարներու չէք: Ես ոչխարներս կը ճանչնամ, անոնք ձայնս կը լսեն եւ կը հետեւին ինձի, ու ես անոնց յաիտենական կեանք կու տամ: Անոնք բնաւ պիտի չկորսուին: Ո՛չ որ պիտի կարենայ զանոնք յաիշտակել իմ ձեռքէս: Հայրս այդ ոչխարները ինձի տուաւ, եւ ոչ որ կրնայ յաիշտակել զանոնք իմ Հօրս ձեռքէն, որովհետեւ Հայրս բոլորէն ատելի մեծ է: Ես եւ Հայրս մէկ ենք»:

ՍՈՒՐԲ ԸԼԼԱՆՔ ՅԻՍՈՒՍԻ ՆՍԱՆ

Աստուած մեզ հրաւիրեց սրբութեամբ ապրելու (Ա. Թս 4.7): Մարդ կրնայ սրբութեամբ կեանք մը ապրիլ միայն այն ատեն՝ երբ հրաւիրէ Քրիստոսը ապրելու իր սրտին մէջ: Երբ Քրիստոս ի՛նք ըլլայ ապրողը մեր կեանքին մէջ, գործողը մեր ձեռքով, իստողը մեր բերնով, փառողը մեր ոտքով՝ այն ատեն կը հասնինք կատարեալ սրբութեան: «Ես եմ որթատունկը եւ դուք՝ ճիւղերը» (Յհ. 15.5): Եթէ հաստատուինք Քրիստոսի վրայ ինչպէս ճիւղ մը կը կախուի ծառին վրայ, բնականօրէն այն զօրութիւնը, սրբութիւնն ու սէրը, փառքութիւնն ու գթութիւնը որ կայ Քրիստոսի անձին մէջ՝ կը փոխանցուի մեզի, եւ մենք Աստուծոյ շնորհով կը նմանինք Քրիստոսի:

**ՄԱՐԳԱՐԵԱԿԱՆ ԳԻՐՔԵՐ
ՊՕՂՈՍ ԱՌԱՔԵԱԼԻ ՆԱՄԱԿՆԵՐ**

**ՉԱՔԱՐԻԱ ՄԱՐԳԱՐԵԻ ԳԻՐՔԸՆ
3.7- -4.9**

Այսպէս կ'ըսէ Ամենակալ Տէրը. «Եթէ իմ նամբանքէս քաղես եւ իմ հրահանգներս կատարես, քեզ իմ տանարիս կառավարիչ եւ իմ սրահներու պահապան պիտի կարգեմ, եւ հոս կանգնած հրեշտակներուն պէս ազատ պիտի ըլլաս սրբարանս իմ ներկայութեան մտնելու: Լսէ՛ ուրեմն, ո՛վ Յեսուս, մեծ քահանայապետ, դուն եւ քու դիմացդ նստած քահանայ ընկերներդ, որովհետեւ դուք գալիք բարիքներու պատկերացումն էք: Ահա եւ պիտի դրկեմ իմ ծառաս, որ Ընծիւղ պիտի կոչուի: Որովհետեւ ահա Յեսուսի առջեւ քար մը կը դնեմ, որ եօթը երես ունի: Անոր վրայ եւ իմ արձանագրութիւնս պիտի փորագրեմ: Մէկ օրուան մէջ պիտի վերցնեմ այս երկրին անօրէնութիւնը: Երբ այդ օրը գայ, կ'ըսէ Ամենակալ Տէրը, - ձեզմէ իւրաքանչիւրը իր ընկերը պիտի հրաւիրէ իր որթատունկին կամ թգնիին տակ հանգչելու:

Հրեշտակը, որ հետս կը խօսէր, վերադարձաւ եւ գիտարթացուց ճիշդ ինչպէս քննարկեցիք մէկը կ'արթնցնեն, եւ հարցուց ինծի. Ի՞նչ կը տեսնես:

Պատասխանեցի. Ձոյլ ոսկիէ աշտանակ մը կը տեսնեմ, որուն վրայ գնդաձեւ ձիթաման մը եւ եօթը նրագներ կան, իւրաքանչիւրը յատուկ բերանով մը: Աշտանակի կողմին երկու ձիթաներ կան, մին գնդաձեւ ձիթամանին աջին, իսկ միւսը ձախին:

ՇԱՐՈՒՆԱԿԷ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆԶԷՆ



**ՊՕՂՈՍ ԱՌԱՔԵԱԼԻ ՆԱՄԱԿԸ
ԵՐԱՅԵՑԻՆԵՐՈՒՆ**

9.1-10

Արդարեւ, առաջին Ուխտը իրեն յատուկ պաշտամունքի կանոններ եւ երկրաւոր սրբարան մը ունէր, երկու վրաններէ բաղկացած: Նախ կար արտաքին վրանը, Սրբութիւն կոչուած, ուր կային աշտանակը եւ առաջաւորութեան հացերուն սեղանը: Ապա երկրորդ վարագոյրին ետին կար միւս վրանը, Սրբութիւն Սրբութեան կոչուած, ուր կային ոսկեայ սեղանը՝ խունկ ծխելու համար եւ ուխտի Տապանակը՝ ներսէն ու դուրսէն ոսկեպատ, որուն մէջ կը պահուէին մանանայով լեցուն ոսկեայ սափորը, Ահարոնի ծաղկած գաւազանը եւ ուխտի տասնաբանայ պատուիրաններուն քարէ տախտակները: Տապանակին վրայ կային Աստուծոյ փառքը ներկայացնող քերովբէները, որոնք իրենց թեւերով հովանի կ'ընէին Քաւութիւն կոչուած կափարիչին վրայ: Ուրիշ մանրամասնութիւններու մասին խօսիլ չեմ ուզեր հիմա:

ՇԱՐՈՒՆԱԿԷ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆԶԷՆ

**ՄՈՒՐԵՐ ԵՒ ՏՕՆԵՐ
Ս. ԷԶՄԻԱԾԻՆԻ ՏՕՆ**



Ս. Էջմիածինի Մայր տաճարը հայոց առաջին եկեղեցին է: Ան կառուցուած է 301-303 թուականներուն, Տրդատ թագաւորին եւ հայոց առաջին հայրապետին՝ Գրիգոր Լուսաւորչի օրով:

Ս. Գրիգոր Լուսաւորչիը խոր Վիրապէն ելլելէն ու Քրիստոսի հաւատքը հայերուն մէջ քարոզելէն ետք ունեցաւ տեսիլք մը, ըստ որուն Աստուծոյ Միածին Որդին երկինքէն կ'իջնէ եւ իր ոսկեայ մուրնով կը նշէ տաճարին վայրը ու կը գծէ անոր յատակագիծը: Այս ձեւով է, որ պետական կրօն դարձած հայ եկեղեցւոյ առաջին եկեղեցին կոչուեցաւ Էջմիածին՝ խորհրդանշելու համար Աստուծոյ Միածին Որդիին իջած տեղը:

Ս. Էջմիածինի Մայր տաճարը կառուցուեցաւ Վաղարշապատ քաղաքին մէջ: Վաղարշապատը հին Հայաստանի հոգեւոր կեանքի կեդրոնը կը նկատուի ու հոն, հինգերորդ դարէն սկսեալ բացուած է հայկական առաջին դպրոցը: Մայր եկեղեցւոյ անունով, այս քաղաքը նաեւ կոչուած է Էջմիածին:

Էջմիածինը կարելի է համարել ուխտավայր ու կարելի է գայն մանցնել հայկական Երուսաղէմի մը:

Միածինի էջր ու հայ եկեղեցւոյ հաստատումը հայաստանեայց եկեղեցւոյ կարեւոր տօներէն է, որ կը նշուի Հոգեգալուստէն ետք եկող երկրորդ կիրակին, եւ Զատիկի 10-րդ Կիրակին: 1700 տարիներ շարունակ, Էջմիածինը ենթարկուած է զանազան անբուժաներու: Նորոգութիւններ եղած են, որոնց հետեւանքով անոր նախնական ձեւը խախտած է: Այս փոփոխութիւններու կարգին կարելի է թուել 1682-ին Եղիազար կաթողիկոսին պատուէրով տաճարին կեդրոնը, գլխաւոր գմբէթին տակը շինուած «Իջման Սեղանը» եւ եկեղեցւոյ հարաւային, հիւսիսային եւ արեւելեան կողմերը անկցուած երեք փոքր գմբէթները:

Ինչո՞ւ համար է մարմնական երկրպագութիւնը:

Որովհետեւ մարմինն ալ Աստուծոյ ծառայ է. անով (երկրպագութեամբ), անոր (մարդ անհատին) մէջ հոգեկանը կ'արթնայ եւ Տիրոջ ցոյց կու տայ մարմնական եւ հոգեւոր ծառայութիւնները միասնաբար:

Ի՞նչ է ծննդադրութիւնը:

Ծննդադրութիւնը՝ մեր խոնարհութեան գերագոյն նշանն է Աստուծոյ առջեւ, Աստուածային կամքին՝ հրպարտութեան, Անոր արդարադատութեան՝ անմուսնչ հնազանդութեան, Անոր փառքին՝ զգալի խոստովանութեան, (Անոր) մեծութեան ըսելով թէ մենք հող ու մոխիր ենք եւ արժանի չենք մեր աչքերը երկինք բարձրացնելու: